

פרוטוקול מספר 1/3 -
מישיבת הוועדה לעניני פנים
שהתקיימה ביום ג', י"ח בחשוון תשי"ח - 12.11.57
בשעה 09.00

משתתפים:

- י. ריפתין - יו"ר
- ד. בר-רב-האי
- י. גרינברג
- ד. הכהן
- י. ישעיהו
- י. כהן
- ח. מגורי-כהן
- ש. פרלסטיין

מזכירים:

- שר הפנים י. בר-יהודה
- מר סילברסטון - משרד הפנים
- מר רוטנברג - משרד הפנים
- מר גלס - משרד המשפטים

סדר-הישיבה:

חוק לתיקון פקודת הרשויות המקומיות
(מס עסקים), תשי"ח - 1957 (המסך).

היו"ר י. ריפתין:

פותח את הישיבה.

בהסך לדברי המסלחת של חברת "רטקו" שהיתה
כאן בישיבתנו האחרונה, קיבלתי מהם מכתב שושלח ב-7 בחודש, בו הם
מסכמים את הצעותיהם המססיות לתיקון הצעת החוק. (קורא את המכתב).

שר הפנים ערער בשבוע שעבר על הזמנת חברת
עמידר לישיבת היום, וטען שלפני שמוסיבים את נציגי החברה - שהיא
חברה מסלתי - צריך לשאול את שר האוצר. פניתי לשר האוצר, אם כי
לא חשבתי שחובתי הדבר כיוון שהמסלה צריכה להסדיר ענין זה במורח
פניטי עם החברות שלה ואין זה מתפקידו של יו"ר ועדה של הכנסת. עכ"פ,
משרד האוצר ענה שאין לו התנגדות שנוזמין את עמידר. בינתיים קיבלתי
מכתב משר הפנים בו הוא מודיע לי שפנה לשר העבודה בענין זה. התמול
קיבלתי גם מברק מנציגי חברת עמידר בו הם מבקשים להעביר לשר העבודה
את ההזמנה עבורם. לפי דעתי אין זה מתפקידי, אלא אם הם חושבים לבכור,
הם צריכים היו לפנות אלינו דרך שר העבודה. בכל אופן, לא מצאתי
בתקנון סעיף המדבר על חברות מסלתי, ולגבי חברת עמידר מצאתי שזוהי
חברה לא מסלתי אלא מעורבת. ברוח זו אני חושב לענות להם.

בינתיים הודיע לי המנהל הכללי של משרד הפנים
שחברת החשמל פנתה דרך משרד הפנים בבקשה להתקבל אף היא בוועדה. שאלתי
על כך ליתר בטחון גם את שר הפיתוח, והוא אמר שאינו מתנגד. בכל אופן,
ברצוני לשאול את חברי הוועדה אם הם מעונינים לשמוע את נציגי כל
החברות שיבקשו להופיע.

ד. בר-רב-האי:

אני חושב שכדאי לשמוע אותם לפני שאנו מקבלים
החלטות.

ועדת הפנים - 12.11.57

ש. פרלסטין: כיוון שרק הסעיף הראשון נוגע לכל החברות המבקשות להתקבל כאן - אני מציע שנמשיך בדיון בחוק ובטופו בחזור לסעיף הראשון, ואז נזמין אותם.

היו"ר י. ריפתי: לפני שנעבור לדיון בסעיפי החוק אני רוצה להזכיר לחברים שבשעתו בחרנו ועדת מטרה לענין תופיק זיגד, חבר מועצת עיריית נצרת. הענין היה בשעתו טוב-יודיזה, וחברי הוועדה שופמן, חזני ודוד הכהן נתבקשו לעקוב אחר פסה"ד ולהביא הטלזה אם יש עוד מקום, לאחר מכן פסה"ד, שהוועדה תספל בענין. אנקט אפוא עתה את ח"כ הכהן לעיין בפסה"ד שנתקבל לפני זמן קצר ולהביא לנו את חוות דעתו. אנו עוברים לדיון בסעיפי חוק מס עסקים, טעיף 2.

טעיף 2
=====

היו"ר י. ריפתי: (קורא את הסעיף).

מר גלס: טעיף 3(א) לפקודה, שאליו מתיחסת התוספת המוצעת בטעיף הזה, אומר שהקטת בי"ד לסס עסקים היא בבחינת יכול ולא חובה. אם הוקם בי"ד כזה, יש זכות של ערעור אליו ע"י אדם הנדרש לסלם מס עסקים. תקופת הערעור היא 14 יום מיום קבלת ההודעה. הנימוקים לערעור: אם הטבקס טוען שאינו חייב כלל לסלם מס לפי חוק העזר, או שצריך לסלם פחות מכפי שנקבע לו, או שההודעה שנשלחה אליו לתשלום המס שהורה סיוג בלתי-נכון של העסק שלו. לפי הסעיף כפי שהוא כיום אין לרשות המקומית שום רשות להגיש מצידה-היא בקשה בגדית לערעור. לפי התיקון המוצע יהיה רשאי ביה"ד גם להגדיל את גובה המס עפ"י בקשת הרשות המקומית.

התיקון השני נוגע לסמכויות הוועדה. כיום יכולה ועדת העררים להחליט רק על חומר הראיות שהוגא בפניה. במקרה שיש ויכוח על שטח העסק, למשל, יש על כך הוכחות ברורות עפ"י מסמכים רשמיים, מה שאין כן כשהמבחן הוא הפדיון של העסק תוך תקופה ידועה או מספר העובדים שבעל העסק טעם, דברים שהם בתחום ידיעתם של הניסוחים בלבד. כיום אין לביה"ד סמכות לומר: אם הניסוח לא הגיש פרטים - נקבע זאת לפי מיטב שפיטתנו. לגבי מס-הכנסה, למשל, היה מקרה שבעל חנות מכולת שלא הגיש דו"ח, קבע פקיד השומה לגביו את גובה המס לפי שפיטתו, עפ"י מספר הדו"סים אצל אותו חנווני לקבלת מנות. סמכות דומה אנו רוצים לתת. עתה לביה"ד למס עסקים. אך הסמכות המוצעת הזאת תהיה מוגבלת רק לדברים שאי-אפשר להוכיחם בהוכחות רשמיות. סמכות כזו תינתן במקרה שהגיש לא הגיש פרטים כלל, או שהגיש פרטים שיש טעמים סבירים להוכיח שהם פרטים כוזבים.

מר הפנים: בדברי בכנסת בעת הקריאה הראשונה הסכמתי לתקן את ההצעה בעקבות דבריו של אחד הנואמים. כאן נאמר שביה"ד למס עסקים הוא זכות ולא חובה. אני מסכים שהדבר יתוקן בצורה שאם רשות מקומית פרטמה חוק עזר בענין מס עסקים - חייב בי"ד למס עסקים להיות טוקם. אולי כדאי בהזדמנות זו לטנות גם את המס, ולכתוב "ועדת ערר" במקום "בי"ד למס עסקים", אבל על כך אינני עומד. עכ"פ, אם אנו באים עכשיו לתקן את החוק בצורה שתאפשר לביה"ד לפסוק גם להגדלת גובה המס עפ"י דרישה של הרשות המקומית - לא ייתכן להשאיר את סמכות ההחלטה בידי המועצה וחייבים להקים בי"ד מיוחד.

ד. הכהן: האם סמכויותיו של ביה"ד הן רק ביחס לגובה המס או גם לעצם הענין?

מר הפנים: ברור שביה"ד רשאי גם לקבוע שהניסוח איננו חייב בכלל בתשלום מס. אני רוצה להפנות את תשומת לבכם לתיקון נוסף בחוק: שעל החלטת ועדת הערר אפשר יהיה להגיש ערעור לבית משפט מחוזי.

ד. הכהן: ומס הזה הפך בזמן האחרון לסדה-פעילות פיננסית עצום. למשל: בית מלאכה שהמגרס אינו מספיק לו והוא רוכש מגרס מסף לצרכי אותו עסק מעבר לכביס. המגרס השני איננו יחידה עסקית עצמאית אלא הוא נרכש כיוון שהמגרס הקודם קטן מדי. עבור

ד. הכתן:

המגדל הראשון כבר משלם בעל העסק את הטכניסיום, ואילו עתה יצטרך לשלם פעמיים את הטכניסיום, עבור כל אחד מני המגדלים שהם בעצם עסק אחד. במקרים כאלה טרועת העיריה: זה לא בטכנות ביה"ד. אני מציע אפוא לסנות את החוק כדי שלא תהיה אפשרות כזאת.

ה. פרלשטיין: לטענה שיש באפשרות הניסוח לפנות לביהמ"ש המחוזי:-

ב-80-90% מן המקרים נובע ענין המסים לאנשי הפעול הבינוני ששכר-הטרוחה שיצטרכו לשלם לעו"ד יעלה לפעמים פי שניים על מה שיצטרכו לשלם כמס. ובמקום שאין ביהמ"ש מחוזי צריך אותו אדם לבזבז זמן וכסף ולנסוע ולהיטלטל עד לביהמ"ש המחוזי הנמצא במקום טרוחק. לגבי הנוגעים בדבר אפוא הענין של ביהמ"ש המחוזי אינו עוזר הרבה מבחינה אלא רק מבחינה תיאורטית.

מס עסקים בנוי פחות או יותר על נחנים קבועים וטבלי להתחשב בטצבו של העסק. במקרים אחדים הגענו לכך שהמסכים שאדם משלם כמס עסקים מתקרב לסכום שהוא משלם כמס-הכנסה.

שר הפנים: זה רק במקרה שהצטרפו למס הכנסה אינה נכונה.

ו. פרלשטיין: אני מוכן להוכיח את דברי.

אחד החידושים שבסעיף הוא שתוך כדי טהלך המשפט יכולה העיריה לדרוש הגדלת המס. דבר זה יביא לכך שאדם יפחד להגיש ערעור, כי סיד תמצא העיריה עילה להגיש תביעה נגדית כדי להפחיד את הנישטום.

ענין שני הוא טכנותו של ביה"ד להחליט על דעת עצמו על הגדלת המס, אבל כאן נשאלת השאלה לגבי הרכב ביה"ד הזה. עד כה נקבע שבמקום שאין ביה"ד למס עסקים יושבת המועצה כבי"ד. יוצא שהמועצה היא המטילה את המס והיא השופט המחליט אם המס שהשילה טוצדק או לא. ביה"ד שיורכב עתה עפ"י חובה יהיה מורכב משני נציגים שעליהם ממליצה המועצה ורק נציג אחד של הארגונים משלמי מס העסקים. משום כך אני חושש מפני האסכנות הנוספת שעומדים להעניק לביה"ד להגדיל את גובה המס, ואני מציע להשאיר את הטכניסיום בגבולות שנקבעו ע"י המועצה לפני הערעור.

אני מתנגד אפוא לפסקה הראשונה של הצעת התיקון, הנותנת סטכות לעיריה לבוא ולדרוש העלאת המס, ואילו לגבי הפסקה השנייה - האפשרות שביה"ד יגדיל את המס אם הגיע למסקנה כזאת - לא הייתי מתנגד לכך אילו ישבו בביה"ד שלושה אנשים נייטרליים ולא נציגי העיריה. אני מציע ששר הפנים יקבע את האנשים הללו, בתנאי שאף אחד מחברי ביה"ד לא יהיה לא פקיד ולא חבר עיריה.

ז. בר-רב-האי: הבעיה שעורר ח"כ פרלשטיין אינה נובעת דוקא לחוק

מס עסקים. בעיית הוועדות הציבוריות לעררים היא סטובכת מאוד, ואצלי התעוררו ספקות בקשר ליעילותן בכלל. כל סיעה בעיריה מציעה לוועדות אלו אנשים לפי חיסובים משלה, והם נבחרים לפי גדלה של כל סיעה בעיריה. זהו סידור מקרי מאוד. אילו הייתי בטוח שהעיריה תבחר באנשים בלתי-תלויים, עסקני ציבור ותיקים בעיר שאפשר לסטון עליהם, לא הייתי מתנגד להשאיר את עיקר המינוי בידי העיריה, כפי שקיים כיום: שנים נבחרים ע"י העיריה ואחר ע"י מושל המחוז. כי אנשים אלה לא יהיה להם קשר עם העיריה ולא יהיו "טוכני קופה" של העיריה.

אני שולל את טענתו של ח"כ פרלשטיין בנוגע לעסקים שגובה מס העסקים שהם משלמים מתקרב לגובה מס ההכנסה שלהם.

ח"כ פרלשטיין רוצה אפשרות של ערעור לנישטום ללא כל טיכון, ואז מתחילות האנלוגיות עם החוק הפלילי והתפיסה האומרת שהנאשם רגוי לרחמנות ואין להעמיד אותו בטיכון בערעור שמה יקבל עונש יותר גדול משקיבל. לגבי מס עסקים יש קנה-מידה לפיו נקבע המס: שטח, מספר העובדים וכו'. יכול להיות, למשל, שהעיריה תובעת מס עסקים טעם וטרועת שהוא מעטיק ארבעה עובדים ואילו בעל העסק טוען שהוא מעטיק שלושה עובדים בלבד, ואילו בעת הבירור מתברר שהעסק מעטיק חמישה עובדים. מדוע לא תהיה אפשרות במקרה כזה להגדיל את המס?

ועדת הפנים - 12.11.57

ד. בר-רב-האי:

ח"כ פרלשטיין ביטל את ענין הערעור לביהמ"ש המחוזי. אם עושים את החשבון לטווח קצר, ייתכן שאתה צודק. אבל יכול להיות שגם אינו רואה רק את השנה בה מתברר הערעור שאז הוא בטוח יכול להפסיד כסף, אלא הוא רואה זאת כענין עקרוני לגבי השנים הבאות. מה גם שאפשרות של ערעור לפני ביהמ"ש המחוזי היא חרב-דימוקליס על ביה"ד למס עסקים שידע שיש מי שמפקח.

אני תוסך אפוא גם באפשרות של הגדלת הטס ע"י ביה"ד שהגיע לסקנה כזו, וגם באפשרות של הגשת ערעור ע"י הרשות המקומית.

היו"ר י. ריפתין:

סעיף זה מעורר שלוש בעיות: (1) החובה להקים בי"ד למס עסקים במקום הרשות לכך. אני סבין שהוועדה מקבלת ברצון הצעה זו. (2) ענין הרכב בתי-הדין. לי אין בענין זה דעה מגובשת. ענין זה נראה לי בעל ערך מוסרי וציבורי והייתי רוצה שהוועדה תגיע לאחדות-דעות בשאלה זו. (3) האפשרות להגדיל את הטס במקרה שמערער דורש את הקטנתו. גם אני בדעה שיש עדיפות עקרונית לזכותו של המערער. חוקים מסוג זה בנויים בכלל על העקרון שהחברה המאורגנת חזקה יותר מן הפרט, ומשום כך אין להקשות על הפרט בכל הנוגע לערעורים, ואני מציע לסקול את ההצעה להטאיר את סמכות ההגדלה רק בפסקה השניה - עפ"י סיקוליו של ביה"ד עצמו - ולא לתת לרשות המקומית אפשרות לדרוש את ההגדלה.

שר הפנים:

לי יש ספק בכלל אם ביה"ד רשאי להחליט על הגדלה אם איש לא תבע זאת.

מר סילברסטון:

אם יתקבל התיקון בפסקה השניה - כן.

מר גלס:

אם ביה"ד יכול להגדיל את הטס גם בלי בקשת הרשות המקומית - זוהי החסרה ולא הקלה. לפי הצעת הממשלה מותנית סמכות כזאת של ביה"ד להגדיל את הטס רק אם העיריה מבקשת זאת. כי הפסקה השניה כפופה לפסקה הראשונה ומדברת רק על ראיות ולא על סמכות נפרדת לביה"ד. פסקה (א) מדברת על הרשות הכללית של ביה"ד לקבוע טס יותר גבוה משהיה, ואילו פסקה (ב) אומרת מהו חומר הראיות שעל-פיו יוכל ביה"ד לקבוע הגדלת הטס. פסקה (א) מדברת אפוא על היקף הסמכות, ופסקה (ב) - על האמצעים. אם בטח את פסקה (א) יהיה ביה"ד רשאי לקבוע טס עסקים יותר גבוה לפי יזמתו הוא אפילו הרשות המקומית לא דרשה זאת. הממשלה לא רצתה ללכת עד כדי כך.

י. ישעיהו:

אבל פסקה (ב) כפי שבקראת עתה נראית כפסקה לחוד, ללא קשר עם (א).

שר הפנים:

לדבריו של ח"כ הכהן: - ברור שביה"ד רשאי להחליט גם לגבי לטיוג העסק, גם במקרה של החגפה שהוא הביא של הטברש טשני צידי הכביש. אין אתה יכול לכסות את כל המקרים האפשריים בשום חוק. אבל יש גם לזכור שהחוק הזה בא לכסות טעויות שבשגגה ולא דוקא במזיד בלבד. עכ"פ, כל העניינים הללו שייכים לסעיף 1 שטרם דנו בו.

לגבי הצעתו של ח"כ פרלשטיין בסעיף 2, הבאת כאילו

להרחיב את סמכויות השר: - אין לנו יכולים לדרוש שבכל מקום קטן ישוב בראש ועדת הערר שופט, ולכן אנו אוטרים שהיו"ר של ועדה כזאת יהיה אדם שהשר מישר אותו. יו"ר כזה, למרות שיש לו קול אחד בעת ההכרעה, יש לו בכל זאת זכויות יתר, הוא שומר על הסדר, על הפרוצידורה ועל הגינות מהלך העניינים, וזה מספיק. יש גם לזכור שכאשר העיריה סמנה את שני הנציגים שלה, אין היא סמנה "סוכני קופה". ברור שיכולים להיות יוצאים-מן-הכלל, אבל לרוב לוקחים לענין זה אנשים שהם או באי-כוח אנפי עסק שונים או סוהתיקי המקום שאינם פעילים עוד בענייני המקום והם בעלי נטיון ומכובדים, וכדומה. מהיה זה פגיעה באוטונומיה של הרשויות המקומיות אם נבוא לשנות זאת, ואני מציע שלא לתת תוספת סמכויות בענין זה לשלטון המרכזי.

בכון שפסקה (ב) כתובה בצורה שממנה משתמע כאילו

אין היא תלויה בפסקה (א), אבל הכוונה ברורה. היועצים המשפטיים יאטרכו למצוא לכך את הנוסח המתאים.

ועדת הפנים - 12.11.57

יש הבדל אם הרשות המקומית מגישה ערעור או שהיא מבקשת להגדיל את המס תוך כדי טהלך הערעור והתגלות ראיות חדשות.

י. ישיבה:

שר הפנים:

פסקה (א) אומרת: "אם חוסר הראיות שלפניו (לפני ביה"ד) מצדיק זאת. אין הכוונה רק לראיות שמגישה העירייה עצמה. תוך כדי המשפט, כשנתגלו פרטים נוספים, יכולה העירייה לדרוש הגדלה גם אם לא הגישה ערעור מקודם. פסקה (ב) איננה עצמאית אלא כפופה לפסקה (א), כפי שכבר הסביר מר גלס. ברור שהכוונה איננה לאפשרות ערעור לאחר פסק"ד אלא תוך כדי הדיון, כי נאמר בפירוט בסעיף: "בבואו להכריע בבקשה". אני מציע שהיור"ר אף יטביר ענין זה טעל בימת הכנסת. מטעם דברי היור"ר בכנסת אינם מחייבים את השופטים, אבל השופט יתחשב בהם במקרה ~~אצא~~ שירצה לברר לעצמו מה הייתה כוונת המחוקק.

אם נוסף לכל אלה תהיה גם החובה להקים בי"ד ולא הסוּעָה עצמה היא שתוכל להחליט על ההגדלה - אני חושב שהענין טובטח, מה גם שיש אפשרות של ערעור בפני ביהמ"ש המחוזי. כיום המצב הטעלי הוא שאם הויכוח הוא על טכום של 50 לירות, אין הולכים לביהמ"ש אלא מתפטרים, ולרוב המתפטרת היא דוקא העירייה. אם ההפרש הוא לא 50 אלא אלף לירות - אזי אין מתפטרים, אבל אז כדאי גם ללכת לביהמ"ש.

קיבלתי פתק מהיועץ המשפטי בו הוא טוען גם לא רצוי לאפשר הקטת בי"ד מסותף לרשויות קטנות. הקושי הוא שחוקי העזר במקומות שונים אינם שווים, ובמקרה כזה נהיה זקוקים לפרק טיוחד בחוק שיסדיר זאת, ולכן אני חושב שדבר כזה אינו רצוי.

היור"ר י. ריפתין:

לגבי הסמכות להגדלת המס, נראה לי שאפשר לקבל הצעה האומרת שהעירייה רשאית לדרוש הגדלה רק לאחר שביה"ד כבר התחיל לטפל בערעור של ניסום, אבל לא תוכל להגיש ערעור לגבי הגדלה ביזמתה-היא.

ס. פרלמטיין:

הייתי מוכן להסכים שביה"ד יפסוק הגדלה גם כשאין מי שמבקש זאת, כי אני מעונין להוציא את העירייה בתור נורם מהענין. אבל אני מוכן להסכים להצעה האומרת שאם בי"ד מצא שיש פרטים המצדיקים שינוי המצב הקיים - לקולא או לחוטא - רשאית הח"כ הרשות המקומית לבוא ולדרוש הגדלה.

אשר להערתו של ח"כ בר-רב-האמי בנוגע לקטר שבין מס-הכנסה ומס-עסקים - מה שאמרת, קיים. לפעמים יש חברה גדולה שבשנה מסוימת יש לה הפסדים ואינה חייבת כלל במס-הכנסה, ואילו את מס העסקים היא משלמת כרוביל.

דוד חלש:

1. לקבל את ההצעה שבמקום שפורסם חוק עזר בענין מס-עסקים תהיה חובה להקים בי"ד למס עסקים.

2. בענין הסמכות להגדלת גובה המס: היועצים המשפטיים יציעו נוסחה במקום סעיפים קטנים (א) ו-(ב) האומרת שאם בתעודת ראיות נוספות, ואם הרשות המקומית תדרוש הגדלה לאור הפרטים הנוספים שיתגלו, יהיה ביה"ד רשאי להחליט על הגדלה. הצבעה על הסעיף הזה תתקיים בישיבה הקרובה.

3. לא לשנות את הרכב בתי-הדין.

4. ועדות הערעור יהיו מקומיות ולא מורכבות.

מר גלס:

רצוני רק להזכיר שפסקה (ב) כפופה לא רק לפסקה (א), כי לביה"ד יש סמכות לפסוק לפי מיטב שפיטתו לא רק ביחס להגדלה אלא גם ביחס להקטנת המס.

סעיף 3
=====

היו"ר י. ריפתיין:

(קורא את הסעיף).

שר הפנים:

"כל מבקש" הכוונה היא לצד המעוניין ולא לכל אדם מהרחוב.

ש. פרלשטיין:

אני חושב שצריך לסטור העתק מהחלטה לכל מבקש באופן אוטומאטי, ולא רק למי שלא היה נוכח. לכן אני מציע לכתוב בסעיף "ויו"ר ביה"ד יודיע עליה בכתב לרשות המקומית ולמבקש", בלי הסיפא של המשפט.

ד. בר-רב-האי:

החידוש שבסעיף זה הוא חובת ביה"ד לסטור נימוקים להחלטתו. הסיפא הוא תהליך מקובל: מי שפונה ומבקש העתק של פסה"ד - יבוא ויקבלו.

שר הפנים:

מדוע באמת לא לסלוח באופן אוטומאטי לכל מבקש העתק פסה"ד?

מר גלס:

אני מפנה את תשומת לבכם לסעיף הבא המדבר על תקופת הערעור. תקופת הערעור לגבי האדם שהיה נוכח בעת מתן פסה"ד מתחילה ביום בו ניתנה ההחלטה, ואילו לגבי מי שלא היה נוכח ביום שבו קיבל העתק פסה"ד. אין התנגדות לכך שיטציאו לכל מבקש העתק פסה"ד אבל אנו רוצים למנוע שאי-סמירת ההודעה - מטעם זה או אחר - תהווה פגם לגבי תקופת הערעור.

שר הפנים:

אולי מוטב להוסיף עוד פסקה: "ידרוש המבקש שהיה נוכח העתק - ייתן לו העתק לפי בקשתו".

מר גלס:

לכן אני מסכים.

ש. פרלשטיין:

אם אדם יפנה לעירייה בבקשה לקבל העתק וההעתק לא יישלח אליו באופן אוטומאטי - יגיע אליו הנייר מאוחר מדי לגבי הערעור שתקופתו מוגבלת. יוצא שיש כאן מפליה בין מי שהיה נוכח בעת מתן ההחלטה ובין מי שלא היה נוכח, לטובת האחרון. כי יכול להיות שאדם היה נוכח בשעת מתן ההחלטה, אבל לא שמע או לא הבינה היטב, והוא זקוק להעתק כתוב.

מר גלס:

הסעיף נכתב לפי המתכונת של פקודת העיריות ולפי תקנות הפרוצידורה הנהוגות בבתי המשפט שלנו. חובת היו"ר היא להודיע שניתנה החלטה. הוא אינו חייב לסלוח העתק של ההחלטה אלא רק לוטר לאדם: דע לך שבענין שלך ניתנה החלטה. הודעה כזאת מן האגיון שתמיד לפי שלא היה נוכח ולא למי שהיה נוכח בעת מתן ההחלטה.

ש. פרלשטיין:

אני רוצה להשוות בענין זה את המערער עם העירייה, וטשום כך אני מציע לכתוב: "ויו"ר ביה"ד יודיע בכתב לרשות המקומית ולכל מבקש". כי אחרת מדוע להודיע לרשות המקומית?

מר רוטנברג:

הרשות המקומית זקוקה להוכחה בפני מבקר המדינה מדוע גבתה מאדם מסויים סכום מסויים.

היו"ר י. ריפתיין:

נראה לי שהוועדה מאוחדת בדעתה ראשית שיש לקבל את ההצעה שהחלטת ביה"ד תהיה מנומקת, ושנית - שכדאי להודיע גם לרשות המקומית וגם לכל אדם שניתן פס"ד בענין מסויים, בין אם היה נוכח בעת מתן ההחלטה ובין אם לאו.

ועדת הפנים - 12.11.57

י. ישעיהו: לשם מה להטיל על ביה"ד לשלוח את פטה"ד גם לרשות המקומית וגם למבקש? טוב ששניהם יקבלו את העתק ההחלטה רק לפי בקשתם. סי שרוצה - יבוא ויקבל.

הרחלטה: 1. לקבל את ההצעה שפטה"ד של ביה"ד יהיה מנוסק.

2. למחוק את הטלים "שלא היה נוכח בשעת מתן ההחלטה". כל מבקש יקבל הודעה על ההחלטה.

3. ההודעה שתישלח תהיה רק על כך שנתקבלה החלטה ולא יישלח תוכן ההחלטה עם הנימוקים.

(הישיבה נועלה ב-11.00)